

Rondje om de atletiekbaan

LEO WITVLIET 1927 - 2016

Atletiek moest volgens Leo Witvliet net zo belangrijk worden als op de Olympische Spelen. Daar zette hij zich tot het laatst voor in.

Vlak na haar terugkomst van de Olympische Spelen in Rio stuurde de Utrechtse atlete Dafne Schippers een kaartje naar de nabestaanden van Leo Witvliet. „Leo was mijn grootste fan en heeft me gevolgd vanaf mijn eerste stappen in de atletiek. Ik zal zijn bemoedigende kaartjes uit Terschelling missen.”

Ze noemde het overlijden van Leo een groot verlies voor de atletiek. Elke keer als Dafne Schippers als meerkamper of sprinter een belangrijk toernooi had, kreeg ze een ansichtkaart met succeswensen van Leo, die veertig jaar voorzitter was van Hellas, de vereniging waar Dafne groot werd. Dat deed hij vaak vanaf het Waddeneiland, waar hij een huisje bezat.

Dafne was zijn protegé. Leo, vaste bezoeker van het radioprogramma *Spijkers met Koppen* dat in café Florin wordt opgenomen, riep al jaren tegen de redactie dat ze Dafne uit moesten nodigen. En wanneer Dafne niet werd verkozen tot Utrechtse sporter van het jaar, sprak Leo na afloop een hartig woordje met het verkiezingscomité. Schippers kwam in aanraking met atletiek door schoolatletiek, iets waar Leo zich jarenlang voor inzette en waarbij scholen tegen elkaar strijden. Leo snapte het niet wanneer politiek en scholen het belang van gymonderwijs niet zagen en lobbyde flink om dat onder de aandacht te brengen.

Zelf was de in Oog in Al wonende geboren Rotterdammer al vroeg aan het hardlopen. In de wijk Bergpolder wilden alle jochies Jesse Owens zijn,

▲ Leo Witvliet en zijn beschermelinge Dafne Schippers kijken naar de clubkampioenschappen bij Hellas. FOTO: ED TURK

de Amerikaan die vier gouden medailles won op de Olympische Spelen van 1936. Leo werd niet zo goed als Owens, maar liep verdienstelijk met persoonlijke records van 11,7 seconden op de 100 meter en twee minuten op de 800 meter.

Visie

Dat Leo Witvliet een icoon werd bij Hellas, heeft hij vooral te danken aan alle andere activiteiten die hij ontplooid. Naast zijn baan als levensmiddelen-technoloog had hij er met Hellas bijna een fulltime functie bij. Hij stond aan de basis van kunststof atletiekbanen in Utrecht, organiseerde de Europese Jeugdkampioenschappen in 1981, NK's en andere grote wedstrijden en breidde de vereniging uit met triatlon en survival. Hij was een man met visie, die niet het gevoel had dat hij de voorzitter

was; je deed het samen. Zijn vrouw Henny, die hij kende via de atletiek, was zijn grote steun en toeverlaat. Zij runde het gezin met de drie kinderen Maarten, Bas en Heleen en was ook nauw betrokken bij Hellas. Als Leo terugkwam van een moeilijke vergadering, zei Henny: „Misschien moet je met die persoon weer even een rondje om de atletiekbaan lopen.” Dat was Leo's manier om iemand te overtuigen of als vrijwilliger binnen te slepen. Leo was een doorzetter met veel overtuigingskracht. En iemand met gezag binnen de vereniging.

Sinds begin jaren 90 was hij geen voorzitter meer, maar tot op het laatst werd hij geraadpleegd door de diverse besturen bij belangrijke beslissingen. De huidige voorzitter nam begin dit jaar een beleidsplan door met Leo en ging met knikkende

knieën bij hem op bezoek. Leo begon met positieve opmerkingen, maar stelde vervolgens scherpe indringende vragen, waar het plan uiteindelijk alleen maar beter van werd. Zijn inbreng werd als waardevol ervaren. Ook bij de koepel Vereniging Sport Utrecht (VSU) bleef hij lang betrokken. In dat verband deed hij er alles aan om zijn sport voor het voet-

► **Leo was een doorzetter met veel overtuigingskracht, en iemand met gezag binnen de vereniging**

licht te brengen. Soms kreeg hij daar opmerkingen over; dat hij 't voor de zoveelste keer had over het belang van atletiek, de moeder aller sporten. Hij vond dat atletiek in Utrecht net zo belangrijk moest zijn als op de Olympische Spelen. Toen de VSU Dafne Schippers ex-lid van Hellas noemde in haar jaarverslag, was hij buitengewoon ontstemd en bracht iedereen in beweging om de fout zo snel mogelijk te herstellen. Hij was een groot liefhebber van de atletiek en woonde veel internationale toernooien bij. Met als zijn persoonlijk hoogtepunt de Olympische Spelen van Londen in 2012.

Tot zijn spijt miste hij het WK van 2013 in Moskou, waarbij Schippers brons pakte op de zevenkamp, omdat hij zijn rugwervel brak door een val van de trap. Sindsdien liep hij met een stok. Het was een andere val die hem fataal werd. Vlak nadat hij de Olympische marathon had bekeken, ging hij buiten onderuit. Een dag later stierf hij in het ziekenhuis aan het fysieke letsel. Een overlijden vlak na het grootste sportevenement ter wereld; zijn familie zag het als Leo's eigen sluitingsceremonie. In Overvecht kreeg Leo Witvliet tijdens een herdenkingsdienst zijn eigen laatste rondje rond de atletiekbaan.